

**GOSPOD JE MOJ PASTIR,
NIČ MI NE MANJKA!**

Vse ponehava. Sonce, veter, misel in jaz.
Počasi se bo noč zavlekla v dolino
in bom sprostil obraz. Zvezde čakam.

Tople zvezde in večernega miru.
In Njega, ki bo dal noči barve.
Svetlo bo drugače.

Nisi pomisli, da to klasje, ki je pokošeno in povezano v snopje, ni umrlo, temveč, da bo obrodilo tisočkratno življenje?

Pomislil še nisi,
da nikoli nobena
solza ni bila prelita
zastonj, pomislil še
nisi, da je smrt mati
in da teše nebeški
tesar mrtvaško
postelj in zibelj
obenem...

Pokopališče je kot tihi hram:
nad mladim grobom senca križa joče
in tja čez sivi zid na goro hoče.
Ob grobu v soju sveč klečim tak sam.

Odšla si v kraje, ki jih ne poznam,
ne vidijo oči, široko zroč,
ne sluti jih srce trepetajoče
in truden več ne vem, ne kod ne kam.

Ko sem po temnih blodnjah srečal tebe,
sem skoraj mislil, da sem zgrabil sanje
in tebe kakor zvezdo vpletel vanje.

In zdaj te ni. Zakaj odšla si v mrak,
ti zadnji žarek sanj, bolesti, sreče?
Bojim se, da ne pridem več iz ječe.

*Ne plakaj, dragi, nad pepelom sanj!
Vsa srečna sem v vrtovih svetlih dni,
pri Bogu, ki nad zarjami bedi
in z drobnimi je zvezdami obdan.*

*Da moj beli svit ti tuj, teman,
le to me peče v srcu in boli.
Glej, ker te ljubim, nudim ti dlani,
da taval več ne boš tako bolan.*

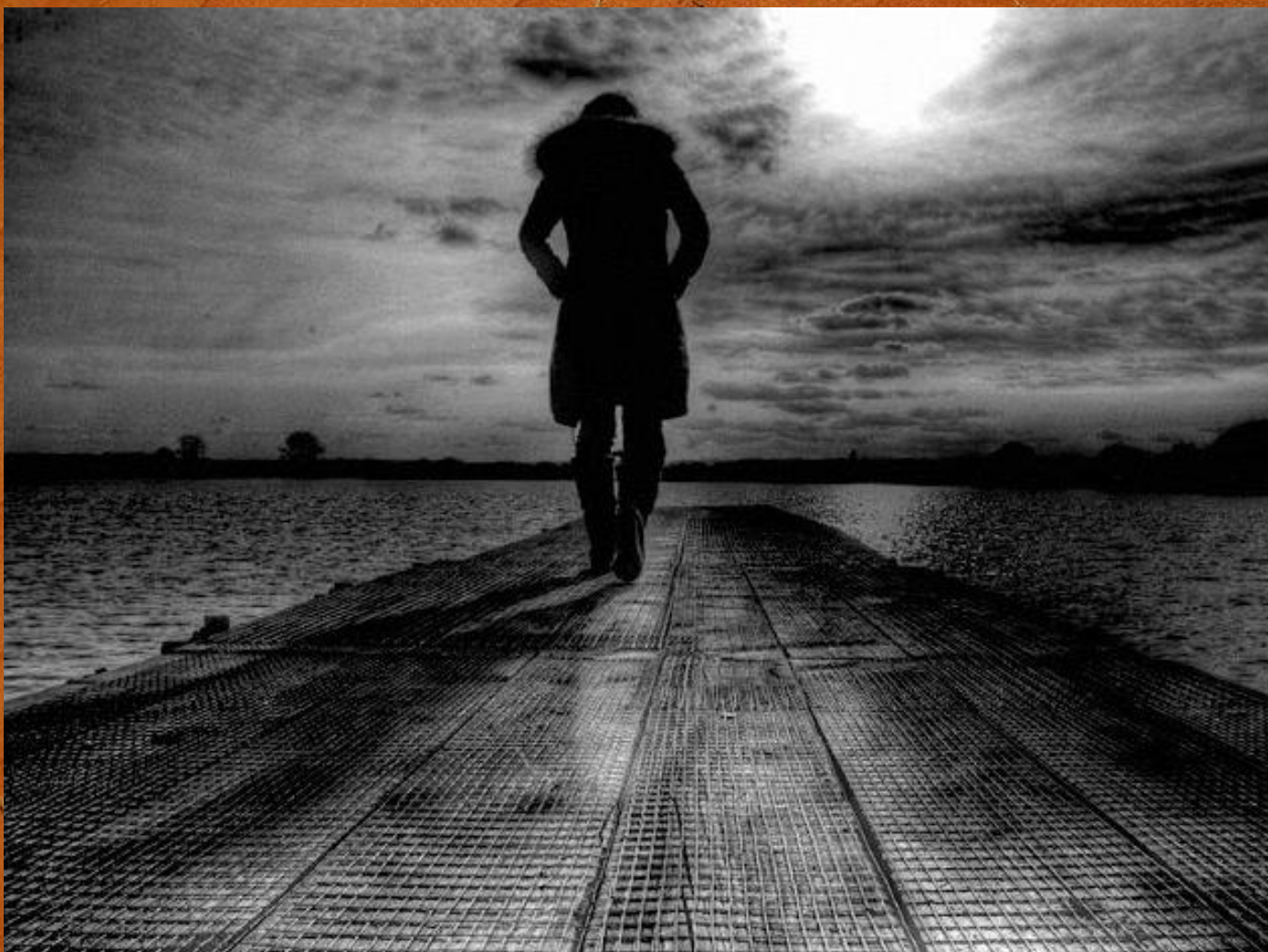
*Ko noč bo sinja čez grobove pala,
izgrebi belo svečo iz prsti
- prav tisto, ki na srcu mi gori –*

*in v njenem žaru po samotni poti
do novih zarij pojdi mi naproti.
Takrat bom srečna roko ti podala.*

Moj Bog, pogosto se počutim majhnega pred skrivnostjo smrti. Zato te prosim: če me objame brezup, me dvigni, ne pusti me, da bi obupal. Če sem obupan in na tleh, me dvigni, da ne postanem zagrenjen in osoren, vzkipljiv.

Ko me z vseh strani obdaja tema, me vodi proti domu, korak za korakom. Ko postanem zaskrbljen in me objame strah, me ne zapusti v moji slabosti.

Ko začne dvom najedati mojo vero, umiri zamotan klobčič
mojih misli. Ko se počutim praznega in brez vere, me napolni
z novo močjo, da bom lahko začel znova. Gospod, reši me!
Stegni svojo roko in me objemi!

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.
Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k
vodam počitka me vodi. Mojo dušo
poživlja, vodi me po pravih stezah
zaradi svojega imena.

Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj, tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita... prebival bom v hiši Gospodovi vse dni življenja» (Ps 23,1-4,6).

Moj Oče,
Ti si v meni.
Moje življenje
spreminjaš v sebi.

Iz prvega neba
si ustvaril moje oko;
razodel si mi svojo lepoto,
rožni odsev svoje zenice.

Na cesto ljubezni
si speljal vse nepremagljive ovinke;
sledim golobu z belimi krili
iz sence zemlje
v Tvoj tempelj iz zvezd.

Tako se vračam vate.
Hitim, obuta v tvoje sandale.
Mojo zgodbo
boš samo ti dokončal.

Vsi smo zate enaki,
zgneteni iz kraljestva duha
in minljive prsti.

Kako lepo bo,
ko nihče ne bo več
prešteval mojega časa
in tehtal mojega dela.

Kako lepo bo,
ko bom v krogu obstanka
živela le Zate,
ne več onemogla,
razlomljena in peščena.

Kako lepo bo,
ko bom svetinja,
spravljena v dan brez večera,
vsem tolažba,
neskaljeno veselje
Jezusa Odrešenika.

Vsak dan umiramo za nov dan in vsako jutro se na novo rodimo. Življenja nimamo v svojih rokah. Vsaka ura, vsak udarec našega srca je čudovit dar. Vsak dan umiramo za nov dan in se za dan približamo odločilnemu trenutku svojega odhoda v večnost.

Vsako potovanje človeka v vesolje skrbno pripravljajo. Pot je zelo draga in zahteva veliko strokovnega znanja in dela tisočih ljudi.

Pot v večnost nič ne stane in ne zahteva nobenega znanja. Pot v večnost zahteva le predanost, vero in ljubezen. Hoditi moramo po dobri poti.

Misel na smrt,
na lastno smrt,
je resnična
obogatitev in deluje
pomirjujoče. Naše
misli odtrgajo od
misli na vsakdanje
življenje. Odpirajo
se nam nova obzorja
in nesluteni pogledi.
Naše življenje
postaja bogatejše.

Če verujemo v večno življenje, ni misel na smrt nikakršna črnogledost. Misel na smrt v veri je razmišljanje z jasnim pogledom, osvobajajoče razmišljanje s prihodnostjo.

Zahvaljujemo se ti, Gospod, Bog, za naše umrle, ki so nam bili tako blizu.

Zahvaljujemo se ti za prijateljstvo, ki so ga nudili,
za mir, ki so ga prinašali.

Prosimo te,
naj se nič
od njihovega
življenja ne
izgubi, kar so
živali in storili,
naj bo svetu v
prid; vse, kar jim
je bilo sveto,
naj spoštujemo
ljudje,
ki ostajamo za
njim, in po vsem,
v čemer so bili
veliki, naj nam
še naprej
govorijo.

Prosimo te, naj živijo naprej v nas, v naših srcih in veselju do življenja, v naših mislih in naši vesti.

Molimo za vse,
ki morajo živeti
s praznim mestom
ob strani, za vse,
ki žalujejo za otrokom,
ki so ga morali izgubiti,
za prijateljem,
ki je zapustil
njihov krog.

